

»Ko bo tujec uvidel, da je vsa ta zemlja, ki se zdaj na njej on šopiri, last naših ljudi, edino naših, da je tam doma naš jezik, ki ne onemi nikoli, nikoli!«

In oče privije k sebi sina. V roke vzame drobno glavo, boža jo, poljublja. Zazdi se mu, da se v očesnih udrtinah nekaj taja, ki hladeče polzi čez vroča lica in pada na srce in ga spet prebuja in oživlja.

»Veš, moj sin, premlad si ubežal, da bi znal ceniti vso lepoto in dobroto naše zemlje. Vem, čutiš nekaj, kar te žene tja, toda pravo ljubezen do rodne grude spoznaš šele, ko nekoliko dorasteš. Do takrat pa ti hočem jaz slikati naše kraje v najlepših barvah. Hočem pa ti tudi zapisati v srce resnico, kako tujec črti in preganja naše ljudi, da umirajo kot mučeniki za svoj ljubi narod...«

Sinova glava počiva v očetovem naročju. Jasen oblak vesla čez nebo, jasna misel se spet poraja v očetovem srcu in se pomenkuje s škrjančkom, ki drobi že visoko, visoko pod milim nebom.

Veselje v prirodi.

Cvetice prekrasne jaz ljubim gorko
in pesemce zlagam, jih pevam glasno;
zakaj bi vesela ne pevala jaz,
ko božji prirodi zdaj gledam v obraz?

Ko gledam vse stvarstvo in sinje nebo,
krog mene pa ptički veselo pojo,
zakličem: „Priroda, res krasna si ti,
pa vendar srce si v višave želi.“

Ne plaši me muk in naporov naval,
saj Stvarnik plačilo za to mi bo dal:
nad zvezdami večni določi mi dom,
če Njemu po volji živel tu bom!...

Ivanka Kocijanova.

